

Кажіть правду, саму лише правду,
нічого, крім правди.*

Шеріл Луїз Моллер

ВСТУП

або
як побудовано цю книжку
чи
сто дев'ята
намистина

Коли ви подорожуєте Індією, а надто святими місцями чи ашрамами, то часто зустрічаєте людей із намистом на шії. Ви, певно, бачили безліч давніх світлин, на яких зображено голих, сухоребрих і страховидних йогів (або ж іноді – пухкеньких, миловидих і радісних) із тим-таки намистом у кадрі. Ці разки намистин звуться джапа-мала. Їх використовують в Індії протягом століть, щоб допомогти побожним індусам і буддистам зосереджуватися під час молитовних медитацій. Пацьорки тримають у руці та перебирають пальцями по колу – одна намистина на одне повторення мантри. Коли середньовічні хрестоносці просунулися далеко на схід зі своїми священними війнами, то побачили там набожних людей, які молилися за допомогою джапа-мала. Ця техніка так їм сподобалася, що вони й собі почали використовувати річ, яку згодом назвали вервицею.

* За винятком тих випадків, коли намагаєтеся владнати проблеми, що стосуються балійської нерухомості, як це змальовано у Книзі третій.

Традиційна джапа-мала складається зі ста вісьмох намистин. У середовищі східних філософів-езотериків число сто вісім вважають найщасливішим: досконале тризначне число, кратне трьом, а в сумі дає дев'ять, тобто тричі по три. А три, звісно ж, це число божественної рівноваги, як зауважить кожен, хто знає про Святу Трійцю чи про звичайний барний стільчик.

У цій книжці я намагаюся віднайти рівновагу, тому вирішила структурувати її на кшталт джапа-мала, розбиваючи свою історію на сто вісім намистин, себто історій. Мої пацьорки зі ста восьми історій поділяються на три розділи: про Італію, Індію та Індонезію; три країни, що я їх відвідала протягом року, шукаючи сама себе. Такий поділ означає також, що кожна секція містить тридцять шість історій – дуже близьке мені число, бо пишу я все це впродовж свого тридцять шостого року життя.

А зараз, поки я ще не стала другим Луїсом Барраганом* із усіма цими нумерологічними заворотами, дозвольте підбити підсумок – я ще й тому нанизую свої історії на кшталт джапа-мала, бо це добре структурує матеріал. Щирий духовний пошук потребує і завжди потребував методичної дисципліни. Пошуки правди – це вам не бої без правил. Тому мені – як шукачеві і як письменнику – легше, коли я можу міцно триматися за намистини. Так мені простіше не відволікатися від того, що роблю.

Крім того, у джапа-мала є особлива додаткова намистина – сто дев'ята, що, мов кулон, теліпається за межами досконалого кола решти ста вісьмох. Раніше я думала, що сто дев'ята намистина – про всяк випадок, як додатковий гудзик на дорогому светрі чи наймолодший син у королівській сім'ї. Та з'ясувалося, що в неї вище призначення. Коли ваш палець намагає цей маркер під час молитви,

* Луїс Барраган (1902-1988 рр.) – найвідоміший мексиканський архітектор ХХ століття, представник так званої «емоційної» архітектури (тут і далі – прим. перекладача).

слід зробити паузу в медитативній зосередженості й подякувати вашим учителям.

Отже зараз, перш ніж почати, роблю паузу на своїй сто дев'ятій намистині. Я складаю подяку всім учителям, які трапилися (часом у дуже несподіваній подібі) на моєму шляху впродовж цього року.

Але особливо дякую своїй гуру. Вона кожним ударом свого серця втілює вселенське співчуття. Дякую, що під час мого перебування в Індії милостиво дозволила навчатися в її ашрамі. Саме зараз варто наголосити – я пишу винятково про свій особистий досвід в Індії і не виступаю як теолог чи будь-який інший офіційний речник. Саме тому не називатиму справжнього імені своєї гуру – бо не можу говорити за неї. Її вчення якнайкраще промовляє саме за себе. Також я не видам ані назви, ні місця, де розташований її ашрам, щоб убезпечити цей прекрасний заклад від публічності, у якій він не зацікавлений, а до того ж не готовий приймати великої кількості відвідувачів.

І ще одна остання подяка. Деякі імена, розкидані цією книжкою, довелося змінити з різних причин. Але я свідомо вирішила не називати справжніх імен тих, із ким познайомилася в ашрамі – як індійців, так і людей західного світу. Роблю це винятково з поваги – більшість із нас їдуть в ашрами не для того, щоб згодом стати героями книжки (якщо тільки вони – не я). Я зробила один-єдиний виняток із цієї самочинної політики анонімності: Річарда із Техасу справді звать Річардом, і він таки з Техасу. Я хочу називати його на справжнє ім'я через ту надважливу роль, яку він зіграв під час мого перебування в Індії.

І останнє: коли я запитала у Річарда, чи можна згадати в книжці, що він був наркоманом і п'яницею, він сказав, що без проблем.

А ще він сказав, що і сам міркував, як би його про все це розповісти.

Але спершу – Італія.

Якби ж то Джованні мене поцілував.

Та от біда – є безліч причин, через які йому не слід цього робити. Почнімо з того, що Джованні на десять років молодший за мене і, як більшість двадцятирічних італійських хлопців, досі живе з мамою. Вже тільки ці два факти роблять його небажаним романтичним партнером у моїх очах, очах фахово реалізованої американки за тридцять, яка щойно спекалася свого невдалого шлюбу і завершила виснажливий безконечний процес розлучення, після якого відразу виник пристрасний любовний роман, що закінчився болючим розривом. Я втрачала і втрачала, аж поки залишилася наодинці зі смутком, стала вразлива і семитисячолітня, тому аж ніяк не могла взяти і звалити своє жалюгідне, збанкрутіле Я на цього милого незаплямованого Джованні. До того ж я вже таки сягнула віку, коли жінка має добре подумати, перш ніж запрошувати кароокого красеня до свого ліжка для того, щоб забути іншого. Саме тому протягом тривалого часу я ні з ким не зустрічаюсь. І саме тому вирішила весь цей рік прожити у целібаті.

Це викличе у кмітливого спостерігача закономірне запитання – навіщо тоді їхати до Італії?

На що я зможу відповісти, споглядаючи вродливого Джованні, що сидить напроти – чудове запитання!

Джованні – мій партнер зі Взаємного Навчання. Схоже на інсинуацію, але, на жаль, нічого такого. Все, що між нами відбувається – це регулярні зустрічі декілька

разів на тиждень, щоб попрактикуватися в мовах одне одного. Ми розмовляємо спершу італійською, і він зі мною терплячий, а потім – англійською, і я терпляча з ним.

Із Джованні я познайомилася через декілька тижнів по приїзду до Рима завдяки великому інтернет-кафе на п'яцца Барбаріні, що неподалік фонтану зі скульптурою сексуального тритона, який дме у свою мушлю. Він (Джованні, не тритон) розмістив повідомлення на дошці оголошень, у якому йшлося, що італієць шукає носія англійської для мовної практики. Відразу під його заявкою була ще одна точнісінько така ж – слово в слово і навіть шрифт той самий. Відрізнялися вони тільки контактною інформацією. В одному повідомленні було вказано е-мейл якогось Джованні, інше – підписане незнайомцем на ім'я Даріо. Втім, домашній телефон був однаковий.

Дослухавшись сильного голосу своєї інтуїції, я відповіла відразу обом чоловікам і запитала італійською: «Ви брати?»

Перший відписав Джованні, виключно ствердивши: «Навіть краще, ми близнюки».

Звісно, що значно краще. Як з'ясувалося згодом, це були високі чорняві красиві й геть однаковісінькі двадцятип'ятирічні близнюки з такими великими карими вологими італійськими очима, що я відразу здалась. Після нашого знайомства у мене виникли серйозні сумніви щодо мого рішення протягом року дотримуватися celibату – чи не занадто воно поспішне? А що, як суворо дотримуватися celibату, зробивши виняток лише для двох вродливих двадцятип'ятирічних італійських близнюків? Це мені нагадало мого друга – вегетаріанця, який, проте, їсть бекон. Але я вже написала у статті до «Penthouse»: «У мерехтливому світлі запалених свічок десь у римському кафе неможливо було встановити, чиї руки пестять...»